

П. Г. Удхаус

С Бинго всичко е наред

Един Образ и един Симпатията седяха в пушалнята на „Гъртеите“ на по една бърза цигара точно преди обяд, когато някаква Скица се надигна от стола си пред писалището в ъгъла и се приближи до тях.

– Как се пише – непунусимо или непуносимо? – попита ги той.

– Непуносимо – обясни Симпатията. – Защо питаш?

– Пиша протестно писмо до управата на клуба. Обръщам им внимание върху непоносимото поведение... Боже мой! Ето пак! – възкликна нещастникът и лицето му се изкриви конвулсивно от мъка.

Отвън в коридора свеж младежки глас изригна в жизнерадостна песен с доста сложни извивки. Образът наклони ухо и се заслуша в песента, която заглъхна по посока на трапезарията.

– Кой е славеят? – заинтересува се той.

– Бинго Литъл, мътните да го отнесат! Напоследък само пее. Това е поводът, по който пиша протестното писмо до управата – непоносимо досадната му бодрост. И не става дума само за пеенето му. Той тупа хората по гърбовете! Ето ни – вчера се промъкна зад мен в бара, халоса ме между лопатките и изкрещя „Аха!“. Как да не се задави човек! Как се пише – непристанно или нипристанно?

– Непристанно – не се поколеба Симпатията.

– Благодаря.

И Скицата се върна при писалището. Образът беше озадачен.

– Странно – произнесе той. – Много странно. С какво ще обясниш това Бингово поведение?

– С най-обикновена жизнерадостност.

– Но нали е женен! Доколкото си спомням, ожени се май за някаква писателка.

– Точно така. Роузи М. Банкс, авторка на „Обикновено момиче“, „Мървин Кийн“ и „Това се случи през май“. Много е популярна. Доколкото знам, доста добре печели от перото си.

– Не знаех, че женените са жизнерадостни.

– Не всички, разбира се. Но бракът на Бинго е изключително щастлив. На него и на по-добрата му половинка от самото начало им потръгнало като на двойка гургулички в меден месец.

– Въпреки това не е редно да пляска хората по гърбовете.

– Говориш така, защото не си запознат с фактите. Бинго не е някакъв лекомислен гърбоплескач. Но наскоро се размини на косъм със страшна участ и оттогава не е в състояние да се сдържа. Беше на косъм от сериозни неприятности в семейното гнездо...

– Нали току-що каза, че в гнездото му всичко е както при

гургуличките?

– Така е. Но дори в такива случаи женското птиче може да се самозабрави и да започне да си налага волята наляво и надясно. Ако госпожа Бинго бе научила за Бинго онова, което насмалко щеше да научи, то би й дало храна за натяквания до края на брачния им живот. Тя е много мило момиче, но жените са си жени и аз не се съмнявам, че до деня на златната им сватба не би съумяла да се въздържа от постоянни подмятания. Бинго е на мнение, че се е отървал от съдба, по-страшна дори от смъртта, и аз нямам никакви основания да не му вярвам.

Всичко започнало една заран, когато Бинго, след като разходил пекинеза, се завърнал в родното гнездо за обяд. Тъкмо се опитвал да балансира един чадър на върха на носа си – любимо негово занимание – и госпожа Бинго излязла от кабинета си със свъсени вежди и с две мастилени петна на брадичката.

– А, ето те и теб – рекла. – Бинго, бил ли си в Монте Карло?

Бинго не можел да не се смръщи болезнено при тези думи. Без да иска, жена му докоснала оголен нерв. Мечтата в живота му била да отиде в Монте Карло, защото си имал система, която безпогрешно щяла да обере казиното. Но както знаеш, за женения мъж едва ли има по-недостъпно място от Монте Карло.

– Не – отвърнал той тъжно-тъжно. След това обаче характерното за него слънчево настроение възтържествувало. – Гледай, стара приятелко в живота! Слагам, значи, чадъра по този начин. След това, като запазвам безупречно равновесие, аз...

– Искам веднага да заминеш затам – продължила госпожа Бинго.

Бинго изтървал чадъра. Твърди, че ако в този миг жена му го духнела, щял да се срути. За миг му се сторило, че сънува приказан сън.

– Трябва ми за книгата. Искам да вмъкна малко атмосфера.

Бинго веднага схванал основното. Госпожа Бинго била споделила с него проблема с атмосферата. Вече бил запознат с факта, че в днешно време не можеш да произвеждаш приходоносна бързоликвидна литература, без да вмъкнеш местен колорит. Клиентите станали ужасно придирчиви. Прекалено много поназнайвали вече. Малко да рискуваш с мизансцена и преди да си казал „здрасти“, вече си се оплел и започваш да получаваш злонамерени писма, които започват с думите: „Драга госпожо, известно ли ви е...“

– А не ми е възможно да отида лично – продължила госпожа Бинго. – В петък съм канена на вечеря в клуб „Перо и мастило“. Във вторник

клубът на писателите дава обяд на американската писателка Кари Мелроуз Бил. А всеки момент Ще стигна до мястото, където лорд Питър Шипборн разорява казиното в Монте Карло. Бинго, миличък, как мислиш – ще можеш ли да отидеш?

Бинго едва сега проумял какъв смисъл се влага в израза „върху главата му се посипа манна небесна“.

– Разбира се, че ще отида, стара моя приятелко – сърдечно възкликнал той. – Всичко, каквото мога да...

Гласът му тъжно заглъхнал. Внезапен спомен го ужилил като оса. Сетил се, че няма пукнат грош. Загубил всичко преди две седмици заради един кон, наречен Рипация Красавец, който – ако си спомняш – участва в надбягването в Хейдък Парк в два и половина.

Лошото на стария Бинго е, че позволява на здравия си разум да се оплита в блянове и поличби. Едва ли някой е знаел по-добре от самия него, че Рипация Красавец няма никакви шансове. Но в навечерието на надбягването сънувал кошмар, в който видял чичо си Уилбърфорс да танцува румба, както го е майка родила, върху стъпалата на Националния клуб на либералите. Бинго, нали си е магаре, приел това за намек направо от конюшната и – прас! – загубил всичко до последното си пени.

В първия момент, като се сетил за своята неплатежоспособност, направо залитнал. Но в следващия леко живнал. Не е възможно, решил той, Роузи да очаква от мен да се нагърбя с такава тягостна и отговорна задача и да ме изпрати да се трепя чак в Монте Карло, без да финансира досадното начинание.

– Разбира се, разбира се, разбира се – казал той. – Ами да! Още утре потеглям. А сега по повод разноските. Предполагам, че една стотачка ще ме оправя, макар че две ще ми дойдат по-добре, а и три не биха ми навредили...

– А не, всичко съм уредила – успокоила го съпругата. – Няма да имаш нужда от пари.

Бинго запрегльщал като амбициозен щраус, решил да нагълта дръжка на врата.

– Няма... да имам... НУЖДА?

– Освен една-две лири за бакшиши. Всичко е уредено. Дорис Спърджън е в момента в Кан и ще ѝ се обадя да ти наеме стая в „Хотел дьо Пари“ в Монте Карло, а всички сметки ще ми се изпращат тук.

Наложило се Бинго да преглътне още веднъж-дваж, преди да дойде на себе си и да даде своя принос към диалога.

– Аз пък разбрах – глухо започнал той, – че ще искаш от мен да бъда на дружеска нога с международни шпиони и тайнствени жени с воалетки и отблизо да следя навиците им. А за това са нужни пари. Нали ги знаеш международните шпиони. От шампанско по-долу не падат, при това не признават само половин бутилка, а...

– Не си губи времето с шпионите. Остави ги на въображението ми. Съсредоточи се върху местната атмосфера. Искам точно описание на игралните зали, площада и така нататък. Да не говорим, че ако имаш пари, ще се изкушиш да поиграеш.

– Кой, аз? – изумил се Бинго. – Аз да играя комар?

– Не, не – съжалила за думите си госпожа Бинго. – Несправедлива съм, разбира се. И все пак според мен ще е по-добре, както съм го намислила.

Ето как се стекли обстоятелствата и затова сигурно няма да се учудиш, като ти кажа, че Бинго троха не сложил в устата си на обяд, държал се разсеяно, а умът му препускал на пълни обороти. Трябвало на всяка цена да си набави обратни средства. Но как?

Защото, сам знаеш, на Бинго не му е лесно да изкръпка по-съществен заем. Хората са прекалено добре осведомени за финансовите му перспективи. Един ден ще наследи купища пари, разбира се, но преди да осребри завещанието на чичо си Уилбърфорс – който е на осемдесет и шест години и има всички изгледи да живее още толкова, – нищетата винаги ще диша с ледения си дъх във врата му. Обществеността е пределно наясно по въпроса и затова акциите му не се котират.

След като размислил яко, осъзнал, че Уфи Просър е единствената му надежда да си набави нужните средства. Уфи, колкото и да не е лесно да му бръкнеш в джоба, все пак е милионер, а Бинго имал нужда само от милионер. Така че в часа на аперитива той хукнал към клуба, където обаче го осведомили, че Уфи е в чужбина. Разочарованието било тъй жестоко, че се наложило да се подкрепи с нещо в пушалнята. Аз бях тук, в клуба, когато той влезе тъй облещен и изтерзан, че го попитах какво му има.

– Няма ли да ми заемеш двайсет-трийсет лири или най-добре трийсет и пет? – пристъпи той направо към въпроса.

– Няма – отвърнах аз, а той изпъшка дълбоко и пресежливо.

– Ето ни, такъв е Животът! Пред теб е един човек с уникалната възможност да забогатее, но осакатен от липсата на първоначален капитал. Чувал ли си за някой си Гарсия?

– Не.

– Обрал казиното на Монте Карло до последния франк – тръгнал си оттам със сто хилядарки. А да си чувал за Дарнсбъроу?

– Не.

– Осемдесет и три хиляди! А да си чувал случайно за Оуърс?

– Не.

– Шансът му продължил двайсет години без прекъсване! Та тези трима, за които ти разказах, просто отиват в Монте Карло, плюсват се в столовете, запалват по една дебела пура и се оставят казиното да ги замеря с пари. При това се съмнявам, че системите им са важели наполовина колкото моята. Ех, по дяволите, хиляди проклетия! – заключи Бинго.

Не виждам какво друго може да се каже в неговото положение. Единствено бях в състояние да му предложа да заложи временно някоя дреболийка. Например табакерата си. И тогава научих, че тя не е от чисто злато, както всички ние си въобразяваме. Всъщност била месингова. А освен въпросната табакера единствената дреболийка, която изобщо някога е притежавал, била диамантената брошка, която на времето купил за рождения ден на госпожа Бинго след една сполучлива операция на надбягванията Катерик Бридж.

Както виждаш, отникъде не прозираше слънчев лъч, така че му предложих най-чистосърдечното си съчувствие и още една чашка. На другата сутрин той отпраши с експреса в единайсет часа с отчаяние в душата, а в джоба му имаше тефтер, четири молива, билет за връщане и три лири за бакшиши. А малко преди три часа на другия ден слязъл на гарата в Монте Карло.

На времето, не знам дали си спомняш, пеехме една песничка:

Тарам-тарам-тарам-тарам.

Проклятието на разбитото сърце.

Не бих я споменал, ако последната фраза не обобщава вкратце състоянието на горкия Бинго през първите два дни на престоя му в Монте Карло. Сърцето му било разбито и той проклинал всичко живо наляво и надясно. И нищо чудно, бедничкият, защото като него никой не е страдал.

По цял ден нажеженият нож човъркал раната му, докато той обикалял игралните зали, изпитвайки с лист и молив в ръка системата си. И колкото повече я изпитвал, толкова по-непоклатима се оказвала тя. Просто нямало начин да загуби.

Като се прибрал вечерта в хотела след втория ден, той изчислил, че ако играел с чипове от по сто франка, досега да е спечелил двеста и

петдесет лири – нито пени по-малко. С две думи, парите били там и само чакали да ги натъпче в джобовете си – а той не можел.

Гарсия би ги натъпкал. Дарсбъроу би ги натъпкал. Същото се отнасяло и за Оуърс. А той не можел. И само – забележи – защото му липсвал минимален начален капитал, който един Уфи Просър например би могъл да му подхвърли, без муха да го ухапе. Просто да се изяде човек.

И изведнъж, на третата заран, като преглеждал вестника по време на закуска, забелязал една новина, от която подскочил като ужилен и се задавил с кафето.

Сред наскоро пристигналите и настанили се в хотел „Манифик“ в Ница, пишело във вестника, били техни височества принц и принцеса Граустарк, негово величество бившият крал на Руритания, лорд Пърси Пофин, графиня Пофин, генерал-майор сър Евърард Слърк и господин Просър.

Е, разбира се, това можело да е някой друг Просър, но Бинго не допуснал тази възможност. Един хотел, населен от разни височества, е именно мястото, където може да се очаква да свие гнездо такъв гаден сноб като Уфи Просър. Затова Бинго се втурнал към телефона и незабавно завързал разговор с портиера.

– Ало? Да? – казал портиерът. – Тук хотел „Манифик“. На телефона е портиерът.

– Дит-моа – започнал да се кълчи Бинго. – Ескъ ву заве дан втротел ън мосю номе Просър?

– Да, сър. Точно така. В нашия хотел наистина е отседнал господин Просър.

– Е-тил ън оазо авек боку дьо... пфу, дявол да го вземе, как беше „пъпка“ на френски?

– Думата, която се опитвате да си спомните, господине, е „бутон“ – отвърнал портиерът. – Да, сър, въпросният господин е доста обилно покрит с пъпки.

– Тогава незабавно ме свържете с неговата стая.

И наистина след малко дочул познатото сънено „ало?“.

– Здравсти, Уфи, стари приятелю! – развикал се Бинго. – Тук е Бинго Литъл.

– О, Господи! – се чуло от другия край на жицата и нещо в маниера на Уфи предупредило Бинго, че трябва да действава с хитрост, вещина и предпазливост.

Много добре му било известно, че две неща правели Уфи Просър твърде трудна плячка като заемодател. На първо място, поради навика

му да кърка до ранни зори по джамборета и локали, Уфи неизменно страдал от лошо храносмилане и главобол. Второ, постът му на официален богаташ в клуб „Търтеи“ го бил направил свенлив и недоверчив като фазан, по който прекалено много са стреляли. Такъв не можеш обръсна по телефона в десет часа сутринта. Ако желая съществени резултати, казал си Бинго, трябва преди това да размекна жертвата си.

– Току-що прочетох във вестника, че и ти си довтасал тук, Уфи, приятелю, и така приятно се изненадах! „Бре! – рекох си. – Бре, бре, бре! Милият стар Уфи! – казах си аз. – Бре, бре, бре!“

– Хайде, казвай! – сразял го Уфи. – Какво искаш?

– Как, да те черпя един обяд, разбира се, стари приятелю.

Да. Голямото решение било взето. Парите, набелязани за бакшиши, трябвало да бъдат отклонени за друга цел. Това можело да завърши с измъкване на пръсти в тъмни доби с пламнали уши през задната врата на хотела, но трябвало да рискува. Риск печели, риск губи.

От другия край на жицата се чуло хлъцване.

– Телефонът ми нещо не е в ред – казал Уфи. – Май те чух да казваш, че ще ме черпиш един обяд.

– Точно това казах.

– Ще ми дадеш обяд?

– Именно.

– Ама ти какво – ще платиш сметката?

– Да.

Настъпило мълчание.

– Ще споделя това преживяване с Рипли – рекъл най-сетне Уфи.

– Кой Рипли?

– Дето завежда рубриката „Ако щете вярвайте“.

– О! – казал Бинго. Не бил убеден, че отношението на Уфи му попада, но въпреки това продължил да се придържа към слънчевостта в поведението си. – Тогава къде и кога?

– Тук. И ела по-рано, ако обичаш, защото следобед смятам да отскоча до надбягванията.

– Дадено. Точно в един ще бъда на прага.

И точно в един бил, където обещал, с малкото си състояние в джоба. Чувствата му, докато се движел с автобуса от Моите Карло за Ница, били смесени. Ту се надявал, че Уфи ще е както винаги с неразположен стомах, защото това би притъпило апетита му и би позволило на Бинго да спаси от жестока участ поне част от капитала. В следващия миг се сещал, че един Уфи, прободан от остри колики в стомаха и слепоочieto,

ще бъде един по-неотстъпчив Уфи. Цялата работа била страшно комплицирана.

Както се оказало, апетитът на Уфи бил всичко друго, но не и притъпен. Неправдоподобното положение, в което се намирал – гостенин, а не домакин на друг член на „Търтеите“, – действало като шмиргел на въпросния апетит. Малко е да се каже, че от самото начало се нахвърлил върху менюто като изгладнял питон. Небрежният начин, по който разговарял с обекелнера за парниково грозде и аспержи, смразил Бинго до мозъка на костите. А когато – по силата на навика естествено – Уфи поискал листа с вината и поръчал „хубаво, сухо шампанско“, за Бинго не останало съмнение, че сметката накрая ще бъде нещо като бюджета, представен в Конгреса от американския президент.

И макар че на няколко пъти – главно когато Уфи забивал лъжица в черния хайвер – му се налагало да стиска юмруци и да призовава на помощ всичкия си самоконтрол, той все пак издържал до края. Докато обядът напредвал, Бинго виждал с очите си как с всеки изминат момент неговият гостенин ставал все по-мек и по-мек. Било само въпрос на време, преди любовта към човечеството да пробие бента и да удави Бинго във вълните си. И като решил, че конякът и пурата ще свършат тази работа, Бинго ги поръчал. Уфи разкопчал последните три копчета на жилетката си и се облегнал назад.

– Брей! – ухилил се той. – Ще има да го разправам това на внуците си. Как веднъж съм обядвал с член на „Търтеите“, без накрая да ми заврат сметката в носа. Слушай, Бинго, в замяна искам да ти направя една услуга.

Бинго се почувствал в този момент като велик актьор, комуто тъкмо са подсказали следваща реплика. Той се наклонил напред и с любеща ръка запалил пурата на Уфи, която пак била загаснала. Покрай другото и пернал с пръст една прашинка, кацнала на ръкава на Уфи.

– Ето каква е услугата. Ще ти подсказва нещо сигурно. Заложи днес следобед на Петнистото Куче в надбягванията за наградата „Оноре Сован“. Няма начин да не спечели.

– Благодаря ти, Уфи, старче – трогнал се Бинго. – Каква великолепно новина! Ако ми дадеш десет лири назаем, ще ги заложа.

– Защо да ти давам десет лири?

– Ами защото след като платя сметката, Уфи, стари приятелю, няма да имам и едно пени в джоба си.

– Не ти трябва пари – заявил Уфи и Бинго се попитал от колко ли още души ще чуе тази идиотска забележка. – Моят лондонски агент по

залаганията е отседнал и той тук. Ще заложеш при него на кредит, като мой приятел.

– Не е ли излишно да го притесняваме с безкрайни счетоводства бе, Уфи? Колко по-лесно е да ми дадеш парите на ръка.

– Шегата настрана – казал Уфи, – но бих си поръчал още едно коняче.

И в този момент, когато разговорът бил стигнал до мъртвата си точ-ка и отникъде не се задавал отговор на дилемата, към масата им се приближил пълен мъж с добронамерен вид. Двамата с Уфи веднага се заприказвали за цифри и шансове, което подсказало на Бинго, че това е въпросният агент от Лондон.

– Да те запозная с моя приятел господин Литъл – представил го накрая Уфи. – Иска да заложим десетак на Петнистото Куче за наградата „Оноре Сован“.

Бинго тъкмо да поклати глава и да каже, че жена му не му дава да залага, когато прекрасното слънце на Ривиерата нахлуло през прозореца, до който седели, осветило лицето на Уфи и Бинго с изумление установил, че то е цялото на петна. Миг по-късно се оказало, че и агентът има петънце на носа, а келнерът, който се приближил със сметката, имал най-петнистото чело, което Бинго бил виждал. Пронизала го радостна възбуда. „Такива знамения, рекъл си той, не ни се прашат случайно.“

– Дадено – чул Бинго гласа си. – Десетачка на Петнистото Куче.

А после всички се завлекли на хиподрума. Бягането за наградата „Оноре Сован“ било от три часа. Спечелил го кон на име Лилиън. Втори бил Кери, Вобурже – трети, Айънсайд – четвърти, Нетразим – пети, Сладък и Чудесен – шести, а Петнистото Куче – седмо. От седем участници. Така че Бинго се озовал в положението да дължи десет лири на агента без изгледи за хепиенд, освен ако въпросният агент не се съгласи да остави въпроса да поотлежи.

Така че Бинго хванал типа за петлицата и излязъл с това предложение, а онзи казал: „Разбира се!“

– Разбира се – казал агентът, сложил ръка на Бинговото рамо и нежно го потупал. – Вие ми харесвате, господин Литъл.

– Наистина ли? – зарадвал се Бинго и също потупал агента, не по-малко нежно. – Наистина ли, стари приятелю?

– Наистина – настоял агентът. – Вие толкова ми напомняте за моето синче Пърси, дето хвърли топа в годината, когато Устър Сос спечели юбилейното състезание. От бронхопневмония. Затова, щом ме молите

да почакам за парите, аз, разбира се, съм готов да почакам. До петък.

Бинго пребледнял. Той всъщност имал предвид година или година и половина.

– Ами... – замънкал той. – Ще се опитам дотогава... но нали знаете как стават тези работи... да не останете разочарован, ако... световната икономическа криза... обстоятелства извън моя контрол...

– Мислите, че няма да сте в състояние да си уредим сметките?

– Малко нещо се съмнявам. Агентът свил устни.

– Много се надявам да успеете. И ще ви кажа защо. Глупаво е да си суеверен в наше време, разбира се, но не може да не ми направи впечатление, че на всеки, който ме е изигравал с парите, се е случвало ужасно нещастие. Всеки път ставам свидетел на нещастни случаи.

– Наистина ли? – попитал Бинго и мигом проявил симптоми на бронхиално увреждане също като покойния Пърси.

– Наистина, уверявам ви. Всеки божи път. Направо ми мяза на някаква страшна орисия. Съвсем наскоро някой си господин Уодърспун например. С риж мустак. Дължеше ми петдесет лири, заложи на Плъмтън, а после се позова на закона за забрана на хазартните игри и залаганията. И ако щете, вярвайте, само една седмица по късно го намериха на улицата в безсъзнание – явно му се беше случило нещо неприятно, – та му наложиха осем шева!

– Осем!

– Не, девет. Забравих шева над лявото око. Такива неща карат човек да се позамисли. Ей, Ърбърт! – провикнал се той.

Неизвестно откъде изникнал някакъв чудно грозен тип.

– Ърбърт, запознай се с господин Литъл. Добре го огледай. Нали го запомни?

– Тъхъ. За цял живот.

– Ха така! – похвалил го агентът. – Друго няма, Ърбърт. Та по въпроса за парите, господин Литъл, значи, се разбрахме – петък на всяка цена.

Бинго се олюлял и тръгнал да търси Уфи.

– Уфи, старче – нали ще спасиш един човешки живот?

– Нищо подобно! – заявил Уфи, който вече бил нападнат от лошото си храносмилане и главоболието. – Колкото повече човешки живота останат спасени, толкова по-доволен ще бъда. Ненавиждам човечеството. Ако реши да скочи от Ниагара в някоя бъчва, само бих му помогнал.

– Ако до петък не намеря една десетачка, един ужасен тип на име Ърбърт ще ме смели на кайма!

– Виж, това е добре! – разведрил се Уфи. – Чудесно! Великолепно! Отлично!

Така че Бинго се качил в автобуса и се върнал в Монте Карло. Докато се преобличал за вечеря, настроението му било буреносно. След три месеца щял да получи поредната четвъртинка от годишната си рента, но каква полза! След много по-малко от три месеца – ако бил прочел правилно посланието в погледа на Ърбърт – щял да лежи в някоя болница или санаториум целият в шевове. А колко щели да бъдат шевовете, само времето можело да каже. И той се сетил за Уодърспун. Дали съдбата не му е отредила да бие тъжния рекорд на този непознат с риж мустак?

Мислите му били все тъй меланхолично погълнати от въпроса за шевовете, когато телефонът иззвънял.

– Ало – обадил се женски глас. – Роузи ли е?

– Не, господин Литъл – отвърнал Бинго.

– Ах, господин Литъл, обажда се Дора Спърджън. Може ли Роузи да се обади?

– Няма я.

– Тогава, като дойде, бихте ли й казали, че след малко заминавам за Корейка с яхтата на едни приятели. След един час потегляме, така че няма да мога да дойда да я видя. Затова й предайте много поздрави и й кажете, че изпращам брошката.

– Каква брошка?

– Преди да отпътувам от Лондон, тя ми даде да понося брошката й. Мисля, че вие сте й я подарили за рождения ден. Помоли ме много да я пазя и затова не ми се иска да я взема в Корсика – нали знаете, там гъмжи от корсикански бандити. Изпращам я с препоръчана поща в „Отел дьо Пари“. Довиждане, господин Литъл. Трябва да бързам.

Бинго оставил слушалката и седнал на леглото да помисли. До определен момент положението било ясно. Дора Спърджън, каквато си е завейна патка, очевидно била предположила, че госпожа Бинго е с него в Монте Карло. Жена му сто на сто си е направила труда да й спомене по телефона, че си остава в Лондон, но какъв смисъл да се опитваш да пробиеш дебела глава като на Дора Спърджън само със силата на словото! За целта е нужен парен чук. В резултат брошката, която бил подарил на госпожа Бинго, щяла да пристигне в хотела.

Както вече казах, дотук нищо не озадачило Бинго. Това, на което не можел да се реши, било следното: дали, след като заложи брошката, да изпрати печалбата на агента, или по-добре да си опита с нея късмета в

Казиното?

До късно през нощта си блъскал главата, без да стигне до някакъв отговор, но на сутринта всичко изглеждало ясно като бял ден – както често се случва след безсънна нощ – и той се зачудил как изобщо е могъл да се колебае. Разбира се, че трябва да опита късмета си в Казиното!

Проблемът, свързан с изпращането на парите на агента бил, че макар подобна политика да премахва заплата в лицето на Ърбърт, тя не допринасяла за семейното щастие и доволство. Ако госпожа Бинго откриела, че е заложил брошката ѝ, за да изплати дълг от конни надбягвания, това би породило известни търкания. Той несъмнено можел да предяви някакви морални претенции към въпросната брошка (купена с честно спечелени пари) и той сигурно би казал, че тя практически е била негова собственост и е можел да прави с нея каквото си иска, но все пак нещо дълбоко в душата му подсказало, че търканията неизбежно ще настъпят.

А ако отиде в Казиното и играе според изработената от него система щял да избегне всички неприятности. Работата се свеждала просто до появата му в игралната зала и отнасянето на парите в куфари.

Освен това, както се оказало в крайна сметка, той, така или иначе, не е можел да се издължи на агента, тъй като местната заложна къща му предложила само пет лири срещу брошката. Той страстно защитавал правото си на повече, но типът зад тезгяха бил непоклатим. И така, с печатката в ръка обядвал оскъдно в кръчмичката горе на хълма и малко след два часа се появил на арената и изпълнил номера си.

И сега не ми е много ясна Бинговата система. Поне десет пъти ми е била обяснявала от него в най-големи и излишни подробности, но ми е все така обвита в мъгла. Но както и да е, нейната, така да се каже, подплата – онова, което я правело тъй неотразима, било, че вместо да удвояваш залога си при загуба, какъвто е случаят с повечето системи, ти го удвояваш при печалба. Всичко това е невъзможно без дълги и мъчителни изчисления с лист и молив в ръка, защото трябва да записваш цифра след цифра, да задраскаваш една и да записваш нова, но същността, както разбрах, била именно в това – да удвояваш при печалба. По този начин тя, печалбата, нараствала като изтървана и карала управата на заведението да зеленее от злост.

Единствената спънка била, че за да стори това, трябвало първо да спечели – което Бинго пропуснал да стори.

Не вярвам нещо – дори Уфи Просър – да има по-гнусен нрав от

рулетката в Монте Карло. Тя явно извлича зловещо удоволствие от това да погубва бедняците. Можеш с часове да играеш наум и нито веднъж да не загубиш, но заложиш ли истински пари, картината коренно се променя. Бедният Бинго не направил нито един погрешен ход, докато боравел с лист и молив в ръка, но сега хлътнал от самото начало.

Застанал той, напрегнат като хрътка на каишка, целият в очакване на шанса да удвои залога си, а вместо това миниатюрният му капитал бил пометен с един замах, ако се изключи едно самотно чипче от сто франка. А когато хвърлил и него с уморен жест на „Черно“, топчето се спряло на нулата и чипчето се изгубило от погледа му.

Тъкмо преживявал този неописуем удар под кръста, когато някакъв глас зад гърба му извикал: „Ето къде си бил!“ и обръщайки се, Бинго застанал лице в лице с госпожа Бинго.

Стоял той и се зверел насреща ѝ с изцъклени очи, а сърцето му подскачало в гърдите като нажулен с коприва балетист. За миг, както ми каза по-късно, останал с впечатлението, че това не е същество от плът и кръв. Помислил, че в Лондон сигурно е била прегазена от автобус или друго превозно средство и сега духът ѝ е дошъл да му докладва за случая, както обикновено правят духовете.

– Ти! – възкликнал той като герой от мелодрама.

– Току-що пристигнах – осведомила го бодро госпожа Бинго.

– Не знаех... че се каниш да идваш.

– Реших да те изненадам – изчуруликала съпругата, все така преливайки от жизнерадост. – Като разправих на Мили Пронгъл за новата си книга, тя ме осведоми, че напразно си правя труда да проучвам атмосферата в Казиното, тъй като кракът на човек като лорд Шипборн, моя герой, никога не би стъпил там – той би играл на рулетка в тукашния Клуб на спортистите. И тъкмо да ти телеграфирам да се прехвърлиш там да проучиш атмосферата, и госпожа Кари Мелроуз Бил взе, че се подхлъзна на бананова кора наред улицата и си изкълчи глезена, обядът беше отложен и нищо вече не можеше да ми попречи да дойда лично. Затова – ето ме! Ах, Бинго, миличък, нали е чудесно!

Бинго се разтресъл от вратовръзката до чорапите си. Той лично би се въздържал от употребата на прилагателното „чудесно“. В същия миг госпожа Бинго най-сетне осъзнала, че любимият ѝ прилича на труп, престоял ден-два навън на дъжда.

– Бинго! – възкликнала тя. – Какво ти е?

– Нищо ми няма – промърморил нашият приятел. – Какво може да ми има? Какво искаш да кажеш?

– Имаш вид на... – Госпожа Бинго била пронизана от съпружеско подозрение. – Да не си играл комар?

– Не, не – побързал да я увери Бинго. Той много държи на точната дума, а изразът „играя комар“ според него предполагал, че на човека е бил предоставен някакъв шанс да спечели. А той просто бил връчил малкото си налични средства на управата на Казиното. На това му се вика дарение или благотворителна дейност, а не „игра на комар“. – Не, не – вече по-уверено повторил той. – Ни най-малко.

– Толкова се радвам. Впрочем намерих писмото на Дора Спърджън в хотела. Пише, че изпраща брошката. Сигурно ще се получи днес следобед.

Нежният дух на Бинго бил окончателно смазан. Разбрал, че това е краят. С изключение на скромното слово, с което щял да си признае всичко, нямало какво друго да каже. И тъкмо взел да го съчинява наум и стигнал до няколкото встъпителни слова, започващи с „виж, миличко“, и погледът му случайно попаднал върху зеленото сукно и там на „черно“ се мъдрела купчинка чипове на стойност не по-малко от три хиляди и двеста франка – или погледнато от друга гледна точка, не по-малко от четирийсет английски лири по тогавашния курс! И докато ги съзерцавал и се чудел кой ли от късметлиите, насядали около масата, е напреднал дотам в играта, крупнето в дъното срещнало погледа му и поздравително му се усмихнало, както правят крупнетата, надявайки се спечелилият луди пари да им подхвърли щедър бакшиш.

И Бинго, разтърсен до основи, в същия миг осъзнал, че това богатство е негово. Това било нарастването на печалбата, натрупана от последните му сто франка.

Защото той съвсем бил забравил, че когато излезе нулата, онези, заложили на цифри, колони и тям подобни, получават един през сурата, докато залозите на „червено“ и „черно“ остават, както се казва, в „затвора“ – тоест просто се оттеглят и чакат резултата от следващото завъртане на колелото. Ако се падне техният цвят, те отново излизат на бял свят.

Винтовите сто франка били на „черно“ и нулата ги вкарала в „затвора“. Но след това очевидно отново излязло „черно“ и те продължили играта. А тъй като той не ги потърсил, те продължили да стоят там и докато той си беседвал мирно с госпожа Бинго за разни брошки, колелото внезапно се преобразило от Уфи Просър на Дядо Коледа. Черният цвят излязъл седем поредни пъти, поставяйки Бинго в положението, в което би трябвало да го постави собствената му система – тоест да удвоява

залога при печалба. В резултат, както казах, плячката вече възлизала на колосалната сума четирийсет лири – повече от два пъти, отколкото му трябвало, за да изплати дълговете си и да погледне света отново в очите.

Облекчението било тъй необхватно, че Бинго за малко да изпадне в несвѣст. И тъкмо да посегне и да напъха парите в джобовете си, за да заживее щастливо – и дори заел изходна позиция за лъвския си скок, – той осъзнал препятствието. С други думи, ако го сторел, всичко щяло да излезе наяве. Госпожа Бинго щяла да разбере, че е играл комар, скоростивно щяла да установи източника на средствата му и семейното гнездо, дори да не се разбиело, щяло да се нажежи като вътрешността на току-що опечен картоф.

От друга страна, ако оставел златото на мястото му, при следващото завъртане най-вероятно щял да види как греблото на крупнето го поимита безвъзвратно.

Предполагам, че си чувал израза „на кръстопът“. Защото Бинго се намирал точно там.

Оставала му една-единствена надежда – да смигне на крупнето, при това с такава вещина, че на онзи да му стане ясно какво се иска от него – а именно, да свали от масата трите хиляди и двеста франка и да ги скъта встрани, откъдето нашият приятел да си ги вземе, щом е в състояние да стори това. Така че Бинго вложил цялата си душа в тази единствена гримаса, а крупнето кимнало интелигентно и оставило парите да продължат играта. Бинго, както разбрал служителят на Казиното, му давал да разбере, че ще опита късмета си с още едно завъртане и крупнето се възхитило от спортния му дух. Дори прошепнал на другото крупие нещо от рода на: „О-ла-ла! Какъв мъж, а!“

А рулетката, нагърбила се изпяло с ролята на богат вуйчо от Австралия, избрала още веднъж „черно“.

Междувременно госпожа Бинго разучавала играчите. И очевидно не си съставила високо мнение за тях.

– Какви отвратителни физиономии!

Бинго мълчал. Неговата собствена физиономия в този момент не била за всекидневна домашна употреба – твърде много напомняла на угрижен дявол в пъкъл. Защото рулетката отново се завъртjала.

Отново „черно“, с което общата сума на печалбата му възлязла на дванайсет хиляди и осемстотин франка.

Ала най-сетне измъченият му дух бил оставен на мира. Крупнето, след още една ухилена гримаса по посока на Бинго, се навело над купчината чипове и взело да ги изгребва. Да, всичко било наред. В

последния момент това тъпо магаре отгатнало какво се опитвал да му внуши Бинго.

Той въздъхнал дълбоко, на пресекулки. Чувствал се като човек, прекаран през запалена пещ и излязъл оттам – поопърлен, но все пак готов да поеме наново бремето на живота, без много да се замисля. Дванайсет хиляди и осемстотин франка... Боже мой! Та това са сто и петдесет лири повече, отколкото изобщо е имал в джоба си наведнъж, като изключим една Коледа преди три години, когато чичо му Уилбърфорс се забравил в резултат на лимоновия пуши и му написал чек, чието изплащане безуспешно се опитал да спре на другия ден. Въздухът в залата бил тъй гъст и душен, че ставал за рязане с нож, но Бинго го вдъхнал като планински озон. Птички чуруликали от тавана и отвсякъде се разнасяла сладостна музика.

В следващия миг светът отново се строполил в краката му. Колелото за пореден се завъртяло и там – на „черно“ – останали да лежат дванайсет хиляди франка. Крупното, макар да гребало, не било изгребало колкото трябва. То премахнало от масата едва осемстотин франка. Защото, виждаш ли, при последното завъртане Бинго ударил горната граница – не можеш да залагаш на цвят повече от дванайсет хиляди.

А осемстотин франка не му вършели работа. С тях щял да се спаси от Ърбърт и агента, но брошката...

В този миг осъзнал, че госпожа Бинго му говорела нещо. Излязъл от транса си, макар целият му вид да питал „къде съм?“

– Ъ?

– Казах: „Не мислиш ли?“

– Какво?

– Нали ти казах, че няма какво да си губим повече времето тук. Мили Прингъл е права. На лорд Питър Шипборн и кракът му не би стъпил тук. Описала съм го като много високателна личност. Така че да тръгваме към Клуба на спортистите... Бинго!

Бинго не откъсвал поглед от колелото – целият напрегнат и скован. Не погледът му, а той самия бил напрегнат и скован. Колелото се въртяло.

– Бинго! – Ъ?

– Да отида ли в Клуба да платя входните ни такси?

Внезапна светлина озарила лицето на Бинго и го направило почти красиво. Челото му било окъпано в пот и той имал чувството, че косата му побелява, ала въпреки това греел като слънце по пладне и се хилел като никога през живота си.

Защото колелото спряло да се върти. Отново „черно“. И крупнето вече изтребвало дванайсетте хиляди франка и ги прибавяло към осемстотинте.

– Да, върви – рекъл Бинго. – Върви! Непременно, на всяка цена върви. Чудесно. Прекрасно. Аз ще остана тук още минутка-две. Обичам да наблюдавам тези извратени типове. Ти иди, аз ей сега ще дойда.

И действително след двайсет минути се присъединил към съпругата си. Влязъл в Клуба малко сковано, тъй като по телосложението му имало разпределени четирийсет и осем хиляди франка – част по джобовете, част в чорапите и голямо количество вътре в ризата. В първия миг не съзрял госпожа Бинго, но после я открил на бара пред бутилка вино.

– Ето те и теб – радостно се присъединил към нея.

В следващия миг обаче млъкнал, защото му се сторило, че имала угрижен вид. Лицето ѝ било тъжно, очите – помътнели. Изгледала го с невиждащ поглед и Бинго бил фраснат в стомаха от ужасяващо подозрение. „Възможно ли, попитал се той, някаква тайнствена женска интуиция...“

– Ето те и теб – повторил той и седнал до нея, надявайки се да не се издаде. – Ъ-ъ... как вървят нещата? – Замълчал, защото тя изглеждала все тъй особена. – Получих брошката – продължил след малко.

– Така ли?

– Да. Аз, такова... помислих, че може би ще ти е приятно да си я сложиш... затова отидох да я взема.

– Радвам се, че е пристигнала без премеждия... Бинго!

И погледнала мрачно пред себе си. Опасенията на съпруга ѝ наранали. Вече определено предчувствал най-страшното. Накисването било неизбежно. Взел ръката ѝ в своята и я стиснал. Може би това щяло да помогне, решил той. Човек никога не знае.

– Бинго – продължила жена му. – Нали си обещахме да бъдем пределно искрени един към друг?

– Да – облизал Бинго устни и се зачудил докъде може да стигне мъжкото изтъпяване по време на медения месец.

– Много бих се разстроила, ако науча, че криеш нещо от мен. Това би ме направило дълбоко нещастна.

– Да.

– Затова нали ще ми кажеш, ако си играл комар? Нали?

Бинго си поел дълбоко въздух. От това банкнотите зашумолели цялото му тяло, но какво да се прави. Имал нужда от въздух. Пък и ня-мало вече значение, дори да шумолят като широколистна гора при

силен вятър. Той се опитал да си спомни онези начални фрази, които бил съчинил наум още в Казиното.

– Виж какво, миличко – започнал той.

– Затова съм длъжна да ти призная, че току-що извърших една голяма глупост – продължила госпожа Бинго. – Като влязох тук, отидох до онази маса да позяпам играта и изведнъж нещо ми стана...

Бинго изпръхтял гръмко и ехото отекнало из целия Клуб.

– Да не си заложила!

– За десет минути загубих повече от двеста лири... Ах, Бинго, можеш ли да ми простиш?

Бинго все още държал ръката ѝ, тъй като много разчитал на успокоителния ѝ ефект по време на речта, която бил съчинил в главата си. Затова я стиснал с много обич. Но не веднага, защото в продължение на може би половин минута се усещал тъй отпаднал, че не бил в състояние да стисне и зрънце грозде.

– Хайде, хайде, успокой се.

– Ах, Бинго!

– Успокой се, миличко.

– Наистина ли ми прощаваш?

– Разбира се, разбира се.

– Ах, Бинго! – възкликнала повторно госпожа Бинго и очичките ѝ светнали като звездички, при това мокри звездички. – Като тебе няма втори на света!

– Мислиш ли?

– Напомняш ми за едновременните рицари. Повечето съпрузи...

– Да, но аз разбирам какво значи внезапен импулс. Не че на мен самия ми се е случвало, но го разбирам. Така че точка по въпроса. Боже мой какво са две стотачки, щом са ти доставили малко удоволствие!

Чувствата почти го задушавали и настойчиво молели да ги пусне на воля. Идело му да крещи от радост, но било изключено – крупиегатата, щели да се възпротивят. Идело му да извика три пъти „ура“, но барманът едва ли би останал доволен. Идело му да пее, но не можел – клиентите щели да се оплачат.

Погледът му се спрял на бутилката с вино.

– А! – извикал той. – Миличко!

– Да, миличко?

– Гледай, миличко! Слагам бутилката ей така. И после, като запазвам пълно равновесие...

КРАЙ

© 1940 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
All's Well With Bingo, 1940

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4548>]